

KOOLIRAAMAT

INDREK KOFF

Pildid MARJA-LIISA PLATS

Indrek Koff

KOOLIRAAMAT

Illustreerinud
Marja-Liisa Plats

Tallinna
Keskraamatukogu

Raamatu väljaandmist on toetanud Eesti Kultuurkapital

EESTI KULTUURKAPITAL

Raamatu said Tallinna Keskraamatukogult kingiks kõik Tallinnas
2017. aastal kooliteed alustanud lapsed.

Toimetaja Margit Ross
Kujundaja Marja-Liisa Plats

Tekst © Indrek Koff, 2017
Pildid © Marja-Liisa Plats, 2017
© Tallinna Keskraamatukogu, 2017

ISBN 978-9949-9971-0-7
Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas
paberile Munken Lynx Rough

KALLIS LUGEJA

„Kooliraamat" on sulle kingitus Tallinna Keskraamatukogult. Mida sa arvad, millest see raamat räägib? Eks muidugi ikka koolist. Kindlasti oled nõus, et kool on väga tähtis ja mõnus koht.

Kui seda raamatut loed, siis saad võrrelda, kas sinu esimene koolipäev oli samasugune nagu selle raamatu tegelastel Madisel ja Fridal. Kas sina tunned ka vahel, et mõni koolipäev on rõõmus ja mõni kurb, mõnel päeval on palju tegemist ja teinekord on igav? Küllap on sinuga juhtunud samamoodi nagu Madisega, et ärkad hommikul üles ja tunned, et täna tuleb kohe üks eriline päev – uus, ilus ja huvitav.

Ilusaid ja huvitavaid koolipäevi soovib sulle ka raamatukogu. Kui koolitunnis hakkab mõni teema sind rohkem huvitama, siis leiad raamatukogust kindlasti raamatu, kust saad ise lisa uurida. Seiklus, nali, uued sõbrad või mida tahes muud sa otsid – raamatutes ja raamatukogus on see kindlasti olemas ning ootab sind!

Mõnusat lugemist!

Sinu raamatukogu

Evale, Mariale, Joonasele, Sandrile ja Paulile.
Kõigile korraga ja igaühele ükshaaval.

ILUS ELU

Ei tea, kas kõigi inimeste elu on sama ilus nagu Madisel?

Ma loodan küll, ehkki ega see vist kerge ei ole, sest Madise elu on ikka väga-väga ilus.

Mõtle ise: lasteaias olid täna söögiks kotletid kartulipudru ja porgandisalatiga, aga õhtuks tegi isa neid kõveraid makarone ja need olid jube head. Hommikul sai Madis peaaegu terve õues olemise aja kiikuda ja õhtul sõitis tükk aega rattaga, kusjuures ta kukkus ainult paar korda ja haiget ei saanud üldsegi.

Aga natuke aega tagasi käisid nad koos Majesteediga ühel jalgpalli-võistlusel. „Nad" on Madise lasteaia lapsed ja Majesteediks nimetavad nad juhatajat. Madis oleks seal võistlusel äärepealt värava löönud ja tema rühma Kusti lõigi värava ja iga laps sai võistluselt medali.

Ja eile õhtul leidis Madis need kaks autot üles, mis tal juba ammu kadunud olid, ja täna lubas Karl-Oskar teistel ka oma robotitega mängida. Aga unejutuks on praegusel ajal üldsegi „Naksitrallid".

Nii et ega ma tegelikult ei tea küll, kas päris kõigil ikka saab üldse sama ilus elu olla, ja ega ju kõigi inimeste elu ei jaksa kontrollida ka. Aga Fridal igatahes on küll, seda ma tean täpselt.

Kuula ise: päike paistis juba mitmendat päeva järjest ja ta oli ilma nii soojaks paistnud, et Frida võis lasteaias käia oma lemmiku punase jopega. Tänaval sai tõukekaga sõita ja toas hakkasid tagurpidi kukerpallid juba peaaegu välja tulema. Ja kui nad nädalavahetusel metsas käisid, siis olid seal kõik kohad nii paksult sinililli täis, et see oli nagu mingi lilla vaip.

Pooled sünnipäevakutsed olid Fridal ka juba valmis, aga õnneks olid pooled veel tegemata. Õnneks ütlen ma sellepärast, et kõige rohkem meeldis Fridale hüpata ja kukerpalle teha ja pea alaspidi rippuda, aga kohe järgmisena meeldis talle joonistada.

Seda, et onu Simbiino varsti külla tuleb, ei tea esialgu veel ei Madis ega Frida. Mina tean, aga ma ei hakka neile ütlema, muidu läheb elu viimati veel liiga ilusaks.

Ehkki… oota, aga… kas
elu üldse saab liiga ilus olla?

Majesteet on üks väga kõrge isik, sest peale kõige muu oskab ta kannelt mängida. Aga see tähendab, et ta on peaaegu nagu võlur. Ega kandleid ju poest osta ei saa. Selleks tuleb minna metsa, leida mõni eriti väärikas puu ja tema tüve pihta koputada. Võib-olla on mingi parool ka, seda Madis ei tea. Igatahes on kindel see, et siis tuleb Vanemuine ja laenab kandle. Aga võib ka olla, et ta ennast tervenisti ei näitagi, vaid pistab lihtsalt käe koos pilliga sambla seest välja.

Majesteedi muusika on väga ilus.

MADIS JA FRIDA

Madisele meeldivad koerad, eriti niisugused suured ja sõbralikud nagu see Riku seal ühes kohas, kus nad koos isa ja emaga ükskord suurel peol käisid.

Fridale koerad eriti ei meeldi. Või tegelikult meeldivad ka, aga ta pelgab neid natuke. Rohkem meeldivad Fridale kassid, eriti Madise kass Minni, kes on hirmus armas.

Madis jookseb hästi kiiresti, aga Frida jälle hüppab hästi kaugele. Ta oskab isegi hundiratast visata.

Madis võib tundide kaupa legodega mängida, aga Fridale meeldib hoopis liivakastis tunneleid kaevata ja kiige peal suurt hoogu teha.

Madisele meeldib kõige rohkem kana-spinatilasanje. Ja valge jäätis ja makaronid tomatikastmega, ainult et kaste tuleb makaronide kõrvale panna, mitte peale valada. Tatart Madis eriti ei taha.

Frida asutas koos isaga kõige-sööjate klubi, sellepärast sööb ta kõiki asju, ainult sibulatükid nokib mõnikord välja. Ja pipraterad. Tema lemmik on kartulipuder.

Kui Madisele hirm naha vahele poeb, siis ta jääb vaikseks ja tema silmad lähevad suureks. Mõnikord ta hakkab nutma ka, aga siis peab ikka väga tõsine asi olema. Näiteks siis ta küll hakkas, kui ta oli ühe suure väljaku peal ja natuke oli juba pimedaks läinud ja vanaema kadus ära.

Frida kiljub kõvasti, kui teda miski ehmatab. Aga vanaema pole tal veel kunagi ära kadunud.

Ükskord kukkus Madis laukasse ja alguses ta ei paistnud pruuni laukavee seest üldse väljagi, aga siis ta tõusis pinnale ja isa haaras tal käest kinni ja tõmbas ta välja.

Frida käis ükskord operatsioonil. Haiglasse tulid ühed klounid külla ja nad olid jube naljakad.

Madis mäletab, kuidas teda sünnitusmajas teki sisse mähiti. Neid pehmeid tekiääri, mille vahelt ta välja vaatas, mäletab ta peaaegu täpselt.

Frida jälle mäletab, et kuusteist miinus kuus on kümme ja et kui ta veel väike oli, siis nad elasid vanas kodus ja seal oli koridori seinas üks hästi imeliku mustriga tapeet, mille peal tantsisid päikeselaigud.

Madis tahab jalgpalluriks saada. Frida tahab arstiks. Või kunstnikuks. Siis ta saab kõik kohad ilusaks teha.

Madisel on ranits juba olemas, ta ootab kangesti, et see kool juba ometi pihta hakkaks. Fridal veel ranitsat ei ole, aga temal on täiesti uus ja päris oma pinal. Ja see on väga ilus pinal.

Madis on mõnikord murelik, aga mõni teine kord jälle nii kohutavalt rõõmus, et süda tahab rinnust välja hüpata.

Frida on peaaegu alati rõõmus, aga vahel harva on ta mures ka. Näiteks siis, kui Madisel on Minni kadunud.

Ja üleüldse on asjalood nii, et Madis on poiss, aga Frida on hoopis tüdruk.

Madis ja Frida on nii erinevad, et erinevamad vist olla ei saagi.

Aga sõbrad on nad ka. Nii head sõbrad, et paremaid vist olla ei saagi.

Päris kõiki asju Frida ilusaks teha ei taha. Või tegelikult tahab küll, aga ei saa. Või tegelikult isegi saaks, aga ei tohi.

Näiteks need täiesti ilma piltideta raamatukogu raamatud, mis isa voodi kõrval kuhjas seisavad, tulebki jätta selliseks igavaks ja koledaks, nagu nad on, muidu võib isa meel kurvaks minna. Ja igavene jama võib sellest ka tulla.

Frida teab seda, aga paar aastat tagasi ta veel ei teadnud ja siis ta tegi mitu raamatut ilusaks värviliseks.

USU VÕI ÄRA USU

Usu või ära usu, aga Madise ja Fridaga on veel see imelik lugu, et nad on sündinud ühel ja samal päeval. Ja veel on imelik see, et nad on sündinud ühes ja samas majas. On üks niisugune suur maja, kus emad käivad kogu aeg lapsi sünnitamas. Ja kuidagi juhtus nii, et Frida ja Madise emad läksid sinna majja täpselt samal ajal, ja sellepärast ongi Frida ja Madis täpselt sama vanad.

Ehkki tegelikult ei ole ka. Tegelikult on Frida Madisest tund aega vanem.

Ah et sina ei usu? Noh, ega ma ise ka hästi ei taha uskuda, aga ma pean, sest see on tõesti tõsi.

Kui selle asja üle nüüd natuke järele mõelda, siis ega siin midagi imelikku ei olegi. Imelik on hoopis see, et Madis ja Frida, kes on sündinud täpselt samal päeval ja täpselt samas majas, said tuttavaks alles siis, kui nad mõlemad olid juba kolmeaastased. Lasteaias.

Vaat see on tõesti imelik, et nii head sõbrad elasid kolm aastat järjest täpselt samas linnas, aga teineteisest ei teadnud mitte kui midagi. Aga noh, pole midagi, see asi lahenes õnneks juba neli aastat tagasi.

Ja kui sa nüüd natuke arvutada oskad, siis vist arvasid juba ära, mitmendat sünnipäeva Frida ja Madis nii kangesti ootavad.

Või ei arvanud?

Frida ema tuli vasakult ja
Madise ema paremalt poolt.
Madise ema tuli metsa ja
Frida ema mere poolt.
Frida ema tuli põhja ja
Madise ema lõuna poolt.
Jõudsid kohale ja oleksid
oma punnis kõhtudega peaaegu
kokku põrganud.
Õnneks on ehitajad selle
sünnitamise-maja uksed hästi
laiad teinud. Ja koridorid ja
liftid. Sinna mahub ükskõik
kui palju sünnitajaid emasid
ära, kasvõi sada tükki.

SEITSE

Muidugi ootasid Frida ja Madis väga-väga-väga oma seitsmendat sünnipäeva!

Kas saab ühe kuueaastase inimese elus üldse olla asja, mida ta ootaks veel rohkem kui oma seitsmendat sünnipäeva? Noh, kui jõulud välja arvata. Ja paar muud asja, mida ta kindlasti ka üliväga ootab, aga mis ei tule arvesse, sest need on kas juba ära olnud või tulevad alles tüki aja pärast.

Ega ikka ei saa küll ja kohe ma ütlen ka, mispärast.

Eks ikka sellepärast, et seitsmeaastane laps on juba suur. Ja mitte lihtsalt suur, vaid ikka kohe väga suur. Ta läheb varsti kooli ja tal on oma võti ja ta oskab juba enam-vähem lugeda ja isegi kirjutada. Kõik allaseitsmesed juntsud saavad sellest ka aru ja tahavad temaga mängida ja lasevad temal mängus igasuguseid asju otsustada. Ja siis tema, see suur seitsmeaastane, saab neile mõistvalt oma suure lapse heatahtlikku naeratust naeratada ja nad lahkesti oma mängu lubada.

Frida ootas sünnipäeva veel sellepärast, et pidu oli plaanis pidada ühes hüppamisekohas. Ja tema oli niisugune laps, et söömata-joomata võis ta küll päris kaua vastu pidada, aga hüppamata, kargamata ja kukerpallitamata ei saanud ta olla viit minutitki. Ta kujutas juba ette, mismoodi ta seal hüppamise-kohas peaaegu taevasse välja hüppab.

Madisele jälle meeldis, et tema sünnipäev pidi tulema kodus. Sõpru mahub koju küll vähem kui igasugustesse ronimisparki-desse või allveelaeva nendesse… ~~muusi muusjo~~ muuseumitesse, aga see-eest on need siis ka kõige-kõige paremad sõbrad. Pealegi saab kodus teha viktoriini ja kinniseotud silmadega nööri küljest üllatusi lõigata. Ja ema tehtud pitsat süüa. Kusjuures pitsa maitseb palju paremini, kui seda kõige paremate sõpradega koos süüa. Ja mitte kellelgi ei lähe meelest ära, kelle sünni-päev see üleüldse on.

Kingituseks ootasid mõlemad üllatust. Aga kui nad oleksid teadnud, missugused need üllatused on

(ehkki siis need polekski enam üllatused olnud), siis nad poleks vist küll enne sünnipäeva tükk aega magada saanud.

Madis sai sünnipäevaks uue jalgratta! Punase suurte laste ratta, millel olid käigud ja tervelt kaks pidurit. Aga Frida sai maailma kõige ilusama ranitsa, mille sees oli hüppenöör ja siis veel keksukumm ja keksukasti joonistamise kriidid.

Madis oli nii rõõmus, et seda ei saagi vist sõnadega ütelda, kui rõõmus. See tema rõõm oli nii suur, et tundus natuke isegi kurbuse moodi ja pani imelikult neelatama.

Aga Frida jälle oli nii pööraselt rõõmus, et ta pidi tervelt kaks-kümmend kukerpalli tegema. Kümme edaspidi ja kümme tagur-pidi. Ja siis veel mitu hundiratast ka. Et ta suurest rõõmust lõhki ei läheks.

Need kingitused, mis maha potsatavad, kui nöör läbi lõigata, on ema ja isa pandud. Seal on igasuguseid asju, näiteks sätendavaid pliiatseid ja ralli-autosid ja lutsukomme.

Kui Madis suureks saab, siis ta teeb oma laste sünnipäevaks ka alati seda lõikamise mängu. Ainult et tema seob nööri külge ikka vägevaid ja suuri kingitusi. Mõne paksu ja ilusa raamatu. Veepüssi. Kauboikostüümi. Endasuuruse mõmmi. Ja kindlasti ka ühe arbuusi.

Koerakutsikat ta ei paneks, kutsikal oleks valus nööri küljes rippuda. Kutsika kingiks ta niisama, sest koer peab lapsel olema.

SUVI

Suvi on selle poolest hea, et siis võib kõik muud asjad peale suve enda ära unustada. Isegi siis, kui sa oled juba suur koolimineja laps.

Meeles tuleb pidada ainult niisuguseid tähtsaid suve-asju nagu ujumine, vanaema ja vanaisa, putukad, jalg-rattasõit, maasikad, katkised põlved, päike, veesõda, linnud-loomad, telk ja magamiskott, jõed, järved ja muidugi meri.

Frida vanaema ja vanaisa elavad
niisuguses kohas, kus ühel pool
metsa taga on meri ja teisel
pool metsa taga on järv.
Mererannas kaevas
Frida ennast kaelast
saadik liiva sisse

ja mõnules seal senikaua, kuni ujumisnälg ta vette ajas. Järverannas tegi ta ennast üleni mudaseks ja mängis, et ta on mudaahv, keda kõik kardavad. Vanaema kartis ka, sest ta ei tahtnud, et tema suveseelik mustaks saaks.

Madisel on ühed sõbrad, kes elavad terve suve jõe ääres. See jõgi voolab läbi paksu metsa. Madis oli neil päris tükk aega külas, sest seal oli üks temavanune poiss ja neil oli tore mängida. Need sõbrad tegid mitu korda suure lõkke üles ja need olid Madise lemmikõhtud. Eriti suur lõke tehti siis, kui onu Simbiino koos ühtede teiste sõpradega otse välismaalt kohale sõitis.

Siis mängiti terve õhtu pilli ja lauldi ja tantsiti. Onu Simbiino õpetas Madisele jälle kahe palliga žongleerimist ja pea peal seismist, nii nagu ta poleks vahepeal üldse ära olnudki. Madis mõtles, et küll oleks hea, kui see õhtu kestaks igavesti. Lõpuks jäädi natuke vaiksemaks ja siis oli väga mõnus tulle vaadata.

Üldiselt tegelevad lapsed suvel peamiselt arenemisega ja nad teevad seda väga kiiresti. Õpetaja Kati ükskord lasteaias ütles niimoodi ühele isale ja kui tema juba ütles, siis peab see õige olema, sest ta on väga tark ja armas õpetaja. Madis ja Frida seda juttu ei kuulnud, sellepärast ei taibanud nad suvi läbi kordagi arenemist ette võtta. Aga ilmselt käis see asi kuidagi iseenesest, sest kui nad augusti alguses veel natukeseks ajaks lasteaeda läksid, siis vaatas õpetaja Kati neid just niisuguse pilguga, et küll nad on ikka suve jooksul võimsalt arenenud.

Mudaahvi ei ole tegelikult olemas.
Aga ninaahv on küll. Tal on
naljakas pikk nina ja ta elab
kaugel-kaugel ühe saare peal.
Frida tahaks kangesti ninaahvi nina
katsuda. Kui tohiks, siis ta võtaks
endale koju ka ühe ninaahvi.
Möiraahvi nina ta katsuda ei taha.
Paljas möiraahvi nimigi ajab hirmu nahka.
Ja hääl on tal vist ka väga vali.

OOTUS

Frida juures käisid augusti alguses külalised. Üks onu Peeter küsis Fridalt, kas ta koolieminekut juba ootab ka. Frida kehitas õlgu ja ütles nagu muuseas, et natuke vist ootab jah. Ja see oli täitsa tõsijutt. Siis tal sai kõht täis ja ta läks kukerpalle tegema, et need meelest ära ei läheks. Pärast tegi ta veel seda, et pistis jalad viienda ja kuuenda trepiastme vahelt läbi ja rippus pea alaspidi. Talle hakkas vaikselt tunduma, et see võib isegi veel mõnusam olla kui kukerpallitamine. Eriti pärast sööki.

Madisele ei tulnud augusti alguses kedagi külla, aga tema ise läks koos emaga ühte kohta külla. Seal küsis üks tädi Jaanika tema käest täpselt sama asja. Noh, et kas ta koolieminekut juba ootab ka. Madis tegi kõva mehe näo pähe (ta oli selle just hiljuti selgeks õppinud) ja ütles, et eriti ei oota. Et temal on täiega suva.

Suured inimesed hakkasid selle peale naerma. Madis ei saanud aru, mis seal nii naljakat on. Mina ka ei saa, kui ma mõistu-sega mõtlen. Aga kui ma oleksin juures olnud, siis ma usun, et ma oleksin ka koos nende suurte inimestega natuke muhelenud. Lihtsalt niisama, armsuse pärast. Need kooliminejad ja kooliootajad lapsed on ju nii paganama armsad, usu mind.

Tegelikult Madisel muidugi suva ei olnud, nagu sa vist juba ära arvasid. No kuule! Mõtle ka: sa oled Madise moodi poiss ja hakkad mõne nädala pärast kooli minema – ja sinul on suva! Hea nali…

Ei, tegelikult oli Madis ärevil ja elevil ja mis need teised sõnad kõik on, mis käivad selle kohta, et sul oleks nagu mingi patarei sees, mis ei lase sul rahulikult olla, ja et aeg-ajalt miski nagu näpistaks sind, aga mitte päriselt, vaid kuidagi nagu seestpoolt. Ja selle kohta ka, et õhtuti ei taha uni hästi peale tulla, sest igasugu segased mõtted kihutavad pealuu sees ringi nagu tormituul ja lõppu ei paista kusagil.

Tegelikult ootas Madis kooli väga-väga, sest talle tundus, et see võib olla üks tore ja põnev koht. Ja ta tahtis juba kangesti olla suur koolilaps. Minna mõnikord lasteaeda väikestele külla, koolimüts peas ja ranits seljas. Ja näidata neile, et sellest pole midagi, et tema on juba suur, ta võib nendega ikkagi natuke mängida.

Õige natuke oli Madis hirmul ka, kui ta kooli peale mõtles. Ehkki ta ei saanud ise ka õieti aru, mille pärast.

Vaat niisugune lugu oli selle meie Madisega. Ja kui isa oli õhtujutu ära lugenud ja ema unelaulu ära laulnud, siis küsis Madis ema käest hästi vaikselt: „Emme, kas sa tahaksid mulle veel ühe unejutu rääkida? Aga mitte raamatust, vaid niimoodi… peast. Siis mul tuleks parem uni."

Ema täitsa tahtiski. Tal oli hea meel, et Madis seda talle meelde tuletas, sest tal endal oli miskipärast ära ununenud, et ta tahab.

Ja tead mis? Ta oli selle ka ära unustanud, millest ta Madisele jutustada tahtis. Aga Madis teadis kohe, et baleriin Bellast ja rebasest. Ja ema jutustas ja Madisel tuligi parem uni.

Lapsed teavad teinekord uskumatuid asju. Eriti need suuremat sorti lapsed, kes hakkavad varsti kooli minema.

Eelmisel sügisel käis suur Eerik lasteaias külas.

Tal oligi koolimüts peas ja ranits seljas.

Alguses ta vaatas eemalt, kuidas lasteaialapsed mängisid. Siis ta kiikus natuke. Aga siis toodi pallid välja. Jalkas tahtsid kõik suure Eeriku meeskonnas olla, aga kõik ju ei saanud. Õnneks tuli lõpuks viik ja mitte keegi ei pidanud ülearu kurvastama.

Pärast aitas Eerik väiksematel liivakastis ühe uue käigu kaevata. Sealt mahtus isegi Rasmuse kastiauto läbi sõitma.

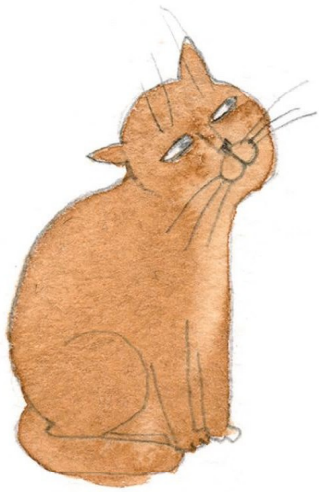
Nüüd oli suur Eerik täpselt selline, nagu üks laps olema peab: kriimu näo ja tolmuste riietega. Liiva oli läinud isegi koolimütsi sisse. Ja õige natukene aabitsa vahele.

KOOLI, LÕPUKS OMETI!

Esimene koolipäev on kõigi ilmaennustajate rõõmupäev, sest siis paistab alati päike. Põhimõtteliselt võiksid ilmaennustajad selle päeva isegi vabaks võtta ja kodus raamatuid lugeda või spordipäeva korraldada või metsa seenele sõita. Aga kuna osa inimesi ei piirdu päikesepaistega, vaid tahab seda ka teada, kas on soe või külm ilm, siis peab vist mõni ilmaennustaja ikkagi tööle jääma. Noh, valvesse või nii. Pealegi on aegade algusest peale sel päeval paar korda siiski ka vihma sadanud.

Aga sellel päeval, kui Frida ja Madis esimest korda kooli läksid, siras päike loomulikult hommikust saadik.

Madise esimene koolipäev oli otsast lõpuni tore mis tore. Kodus oli kõigil hea tuju. Isegi Minnil, kes oleks hea meelega tahtnud Madise kikilipsuga natuke mängida, kui ema oleks lubanud.

Koolis oli ka kõigil hea tuju, eriti sellel hästi toredal poisil, kelle nimi Madisele hästi meelde ei jäänud. See poiss kutsus Madise enda kõrvale istuma ja nii saigi Madis endale pinginaabri. Ja sõbra, sest pinginaaber on ühtlasi sõber. Madis mõtles, et ükspäev ta kutsub oma uue sõbra endale külla ja siis nad mängivad kohe mitu tundi järjest. Tal oli selle peale jube mõnus mõelda.

Ja õpetaja Anul oli hea tuju, sest talle vist meeldisid lapsed, eriti need suuremat sorti – need, kes on juba koolilapsed. Madisele vähemalt jäi niisugune mulje.

Isal ja emal oli veel eriti hea tuju, ehkki seal saalis, kus tädi direktor kõnet pidas ja vahepeal muusika käima pandi, lõid mõlemal korraks silmad läikima, nagu oleks neil tahtnud nutt peale tulla. Ma mõtlen, et võib-olla neil on liht-salt lilleallergia, sest seal oli ikka väga palju lilli korraga koos.

Fridal oli ka alguses kangesti hea tuju, sest ta sai esimest korda asja pärast ranitsa selga panna. Ja siis sai ta veel ise õpetajale lilled valida ja need olid väga ilusad lilled.

Frida klassis oli teiste seas üks tüdruk, kellel paistis kohe pööraselt hea tuju olevat. Ainult et see tüdruk istus Roosi kõrval ja see tähendas ju, et Frida ise ei saanud Roosi kõrvale istuda, sest kolmekesi ei ole kahe koha peale mitte kuidagi võimalik ära mahtuda. Vähemalt koolis küll mitte.

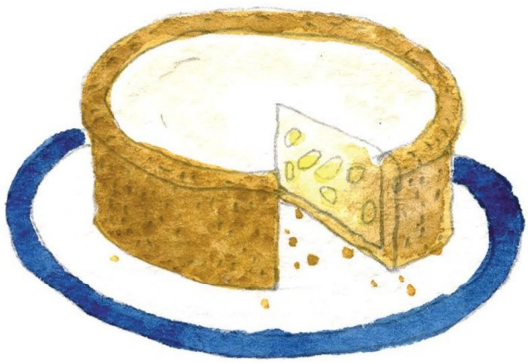

Pealegi oli Roosi nii imeliku näoga. Kui ta Frida poole vaatas, siis ta vaatas nagu natuke mööda. Aga Roosi oli ometi Frida kõige parem sõbranna ja Frida oli juba nii kaua sellest unistanud, kuidas neist saavad koolis pingi-naabrid…

Vahepeal käidi saalis ja seal oli päris igav. Liigutada üldse ei lubatud ja tuli kuulata direktorit, kes tundus kangesti tõsine. Korraks tekkis isegi selline mulje, nagu tahaks ta riidlema hakata. Noh, nii igaks juhuks, juba ette. Sest ega ükski laps ei olnud veel jõudnud pahandust teha. Frida kogu aeg ei kuulanud ka, võib-olla ta riidleski.

Õpetaja tundus ka natuke kuri, ehkki ta ütles, et tema arvates seisab neil kõigil ees huvitav ja tore aeg. Vahepeal ta ikka naeratas ka, aga üks poiss ei pannud seda tähele ja hakkas nutma ja ühel tüdrukul oli ka kurb nägu peas.

Kui klassijuhataja tund lõpuks läbi sai, siis lasti kõik lapsed korraga vabaks ja nad peaaegu et jooksid oma vanemate juurde, kes juba ukse taga ootasid. Algas hirmus sigin ja sagin ja igaühel oli nii palju asju jutustada. Kilekotid sahisesid ja lillepaberid kahisesid ja siis läksid kõik ära ja Frida läks ka koos ema ja isaga koju, sest vanaema oli kooki teinud ja see oli Frida lemmikkook.

Aga kook ei maitsenud nii hästi kui tavaliselt. See Roosi-asi ei tahtnud meelest ära minna. Isegi kukerpallid ei tulnud välja. Ei edaspidi ega tagurpidi. Õhtul voodis mõtles Frida, et ta ei tahagi eriti sinna kooli tagasi minna. Mis seal ikka nii väga huvitavat on?

Ja nüüd ma ütlen sulle ühe huvitava asja: Madis ja Frida käivad samas koolis ja samas klassis ja õpetaja on neil sama ja isegi direktor on täpselt sama!

Need lilled, mis Frida õpetajale valis, on ilusa nimega – astrid. Aga üldiselt oli üks suur vedamine, et ta just täpselt niisuguse kimbu sai, nagu ta lõpuks sai.

Asi oli selles, et too armas väike lillemüüjatädi, kes neid astreid müüs, oli just eelmisel päeval metsa ära eksinud.

Ta oli metsa seenele läinud. Alguses oli kõik nagu ikka, seeni oli parasjagu ja nad kõik kasvasid tuttavates seenekohtades. Aga siis märkas ta ühes uues kohas eriti ilusat puravikku ja pistis selle korvi.

Puraviku juurest paistis ilus pilvik, pilviku juurest pisike kuuseriisikas, pisikese kuuseriisika juurest võiseen, võiseene juurest kukeseen. Kukeseene juurest hakkas paistma üks koht, kus metsaalune oli pohladest punane. Armas väike lillemüüjatädi tegi ajalehest torbiku ja korjas selle pohli täis.

Bussipeatusse jõudis armas väike lillemüüjatädi päris hilja ja hingeldades, aga suure kergendusega. Sest et ta ikkagi jõudis sinna bussipeatusse.

UUS UUS SÕBER

Ema pidi korraks käed kõrvade peale suruma.

„Madis! Madis-Madis-Madis-Madis! Madis, kuule, mis sinuga seal koolis juhtunud on, et sa nii kõvasti oled rääkima hakanud? Ole armas, räägi hääästi natuke vaiksemalt, siis ma kuulen paremini."

Ja Madis püüdiski veel vaiksemalt rääkida kui enne, ehkki kerge see ei olnud, sest koolis oli juhtunud nii palju huvitavaid asju ja need tahtsid kõik korraga välja tulla.

„Ja ma leidsin endale uue sõbra ja me hakkasime istuma. Noh, ühes, pingis, ma mõtlen, ja siis…"

„Oota, aga seda ma ju tean juba. Seda sa ütlesid eile."

„Ei tea ja ei ütelnud. Ma ei saanudki eile ütelda, sest ma alles täna leidsin selle uue sõbra. Ja me…"

„Ei-ei-ei, kuule, aga eile sul oli ju see poiss, kes su enda kõrvale istuma kutsus."

„Aa, ei, see… Ei, no tema on mul nagunii ka sõber, aga täna ma sain uue sõbra ja me hakkasime koos istuma ja ta lubas mu varsti endale külla kutsuda. Mängima. Kas mina tohin ka ta millalgi meile kutsuda? Ja siis ma mõtlesin, et suvel ma võiks ta vanaema ja vanaisa juurde kaasa võtta, ma tahaks talle näidata, mismoodi me vanaisaga kala püüame. Tal on suur õde ka. Ja siis ta ütles veel, et…"

Sellel õhtul ei tahtnud Madise uue-sõbra-jutt kuidagi lõppeda. Alles unega koos tuli vaikus Madise koju.

Aga mis selle uue uue sõbra nimi ka on? Seda küsib Madis homme, sest homme on jälle kool.

Kalal käiakse niimoodi, et vanaisa võtab kaasa õnge, mille nimi on Siuh-Säuh, ja nad lähevad jõe äärde. Seal seob vanaisa jõhvi otsa ühe putuka moodi asjanduse. Tal on neid ühes karbis terve trobikond.

Siis tuleb õngega edasi-tagasi lehvitada ja õngenöör teeb mitu korda siuh-säuh, kuni lõpuks lendab peaaegu teise kaldasse ja siis see putukas hõljub vee peal nagu päris putukas.

Vanaisa ja Madis käivad kaladega mängimas. Päriselt välja ei püüa nad ühtegi.

Ükskord ütles üks kala vanaisale: „Armas vanaisa, palun lase mind vette tagasi! Ma täidan su kolm soovi." Aga vanaisa vastas: „Ära muretse, kalakene, ma oleksin su nagunii vabaks lasknud. Ja tead, soove mul polegi. Mul on kõik olemas. Head teed sul minna!"

Kalad on väga ilusad, eriti need täpilised.

UUS PINGINAABER

Frida senisel kooliteel oli teine päev kahtlemata kõige õnnelikum. Sest võta teadmiseks, et mitte ainult Madis ei leidnud sel päeval endale uut pinginaabrit, vaid Frida ka. Aga uue sõbra leidis neist kahest ainult Madis. Sest Frida uus pinginaaber ei olnud sugugi uus sõber, vaid hoopistükkis vana. Aga mitte selles mõttes, et ta oleks vana olnud. Noh, et kortsus ja krimpsus ja halli peaga. Vaid hoopis selles mõttes, et ta oli lihtsalt kaua aega olnud… Frida sõber!

Aga juhtus see kõik niimoodi, et Frida astus hommikul klassi sisse ja nägi kohe, et Roosi kõrval oli koht vaba. Ja Roosi nagu ootas kedagi.

Frida läks lähemale ja sai kohe aru, et Roosi ei ootagi seda tüdrukut, kellel oli eile jube hea tuju, vaid et ta ootab hoopis Fridat. Kogu eelmise päeva kurvastus ja pettumus oli korraga kadunud! Nii hea ja soe oli olla. Nagu poleks midagi olnudki.

Ja ega ju tegelikult ei olnud kah.

See teine tüdruk jõudis ka varsti klassi ja läks istus rõõmsalt Alma kõrvale, sest teda jälle ootas Alma oma pinki.

Pärast kooli tuli uus pinginaaber Fridale külla. Nad õppisid natuke ja siis algas suur mängimine. Kui Roosile poleks isa järele tulnud, siis oleksid nad vabalt võinud kasvõi hommikuni mängida. Nad oli ju ikkagi maailma kõige paremad sõbrad.

Vanasti olid Frida ja Roosi kolmeaastased ja nad olid Roosi juures maal.

Neil tekkis kange tahtmine minna naabrionu suurt pulli vaatama ja nad läksidki.

Küll oli hea, et vanaema seda varsti märkas, sest nad olid mööda maanteed juba päris kaugele jõudnud. Autosid oli sel päeval õnneks üsna vähe.

See käik on mõlemal tüdrukul väga hästi meeles. Aga alles hiljuti ütles Roosi Fridale, et tema ei tahtnudki tookord minna pulli vaatama. Või noh, et natuke tahtis ka, aga et tegelikult oli tal palju tõsisem plaan: kodust ära põgeneda ja omaette elama hakata. Et saaks endale ka pulli võtta.

SPORDIPÄEV

„Aga mina olin jooksus essa! Selles pikas!"

„No vaata, kui tubli. Palju õnne. Sa pidid siis küll hirmus kiiresti jooksma."

„Ja jooksingi. Ja Madis jooksis ka hästi kiiresti ja ta pani lõpus jubeda spurdi peale ja siis panin mina ka spurdi peale ja siis me mõlemad võitsime lõpus. Aga ma arvan, et tegelikult olin ikkagi mina essa."

„Kas õpetaja siis ei öelnud?"

„Midagi ta ütles, mingi kolm kaksteist ja kolm üksteist, aga vahet pole, meie võitsime naguniigi."

„Jajah. Ei, no siis on ju tore kõik."

„Ja siis veel Triine võitis ja Karl, kui need teised jooksid."

„Ah et nemad ka võitsid? Siis oli ikka päris palju võidumehi ja võidunaisi teil."

„Oli jah. Ma ei tea, võib-olla Sten sai ka essaks. Ja kaugushüppes ma hüppasin hästi kaugele. Ma sain kaks ja natuke."

„Oi, sa oled vägev hüppaja! Kui mina väike olin, siis…"

„Aga pallis mul ei läinud eriti hästi. Seal ma sain ka muidu kaks, aga teised said palju rohkem."

„Kaks misasja? Kaks palli või?"

„Ei, seda… meetrit!"

„Kaks meetrit?"

„Nojah. Sest mina tahtsin teda kõrgele visata, aga õpetaja tahtis hoopis, et kaugele. Aga mina viskasin ikkagi kõrgele ja sain kaks meetrit."

Ja nii see jutt seal tasapisi keris, kuni isa lõpuks tundis, et nüüd ei saa ta Frida jutust enam üldse aru. Ta hakkas isegi nagu närvi minema. Oleks ju ikka tahtnud aru saada. Aga siis ta otsustas, et ei. Lihtsalt ei lähe närvi ja kõik!

Ega spordipäevi siis selleks ei tehta, et isad pärast kõigest aru saaksid. Neid tehakse ikka selleks, et lastel oleks tore värskes õhus joosta ja hüpata ja niisama olla. Ja et õpetajatel oleks tore ükskõik missuguse ilmaga liivakasti ääres seista ja imestada, et vaata ikka, kui kaugele need lapsed hüpata jaksavad. Tühja siis sellest, kui kõige selle rõõmuga käib kaasas ka pisut segadust.

Kusjuures, tead, mina võin ausõna kinnitada, et sellel spordipäeval ei olnudki mingit erilist segadust. Dressipluuse jäi kadunuks ainult seitse tükki ja koolimütse kõigest kaks. Teatepulgad jäid kõik alles.

See tüdruk, kes ennast alguses harjakappi ära peitis, sest ta ei teadnud, misasi see spordipäev on, ja hakkas seda kartma, leiti ka õige ruttu üles.

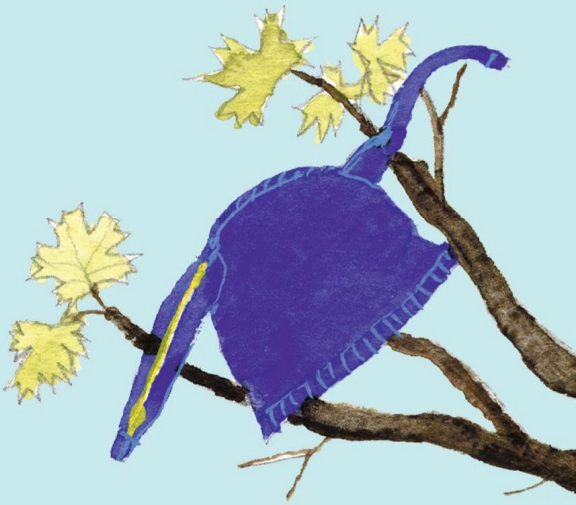
Koju minnes sõitis oma peatusest mööda ainult kolm last, kellest kaks leidsid oma kodud kohe üles ja üks ainult natuke hiljem, nii et ta ei jõudnud õieti nutma hakatagi.

Ja need neli poissi, kelle vanemad pisut mures olid, kui mitte ükski neist paari tunni jooksul telefoni vastu ei võtnud? Noh, nemad käisid lihtsalt ujula taga pargis limpsi joomas. Mis seal siis nii erilist on?

Muide, homme läheb Madis võib-olla ka nendega sinna ujula taha limpsi jooma. Kui ema lubab.

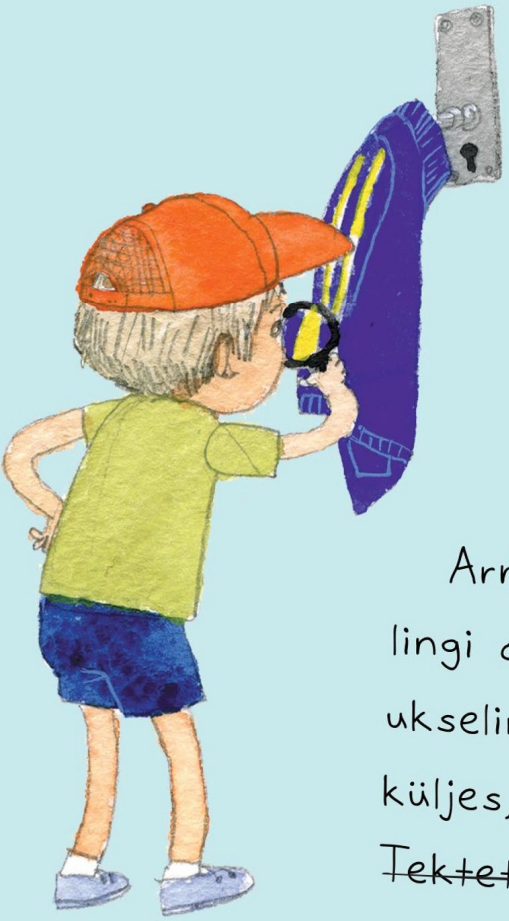

Kuus dressipluusi leiti üles kerge vaevaga. Viis tükki jõudsid juba järgmisel päeval omanike juurde tagasi ja üks saadi kätte järgmisel kevadel, kui koolis korraldati kadunud asjade väljanäitus.

Aga selle sinise, millel olid kollased triibud, selle võttis vares nokka ja vedas puu otsa. Aga sealt viis tuulehoog ta kaugele-kaugele, pargi tagumisse nurka. Ta jäi ühe lapsevankri külge kinni ja sõitis tüki maad edasi kuni ühe pargi-pingini. Aga siis hakkas paduvihma sadama ja üks armas väike tädi võttis ta endale natukeseks peale, et soeng märjaks ei saaks.

Armas väike tädi riputas ta ühe ukselingi otsa, et äkki keegi leiab. Aga see ukselink oli selle tühjaks jäänud maja küljes, kus võis olla toime pandud mõrv. ~~Tekteti~~ ~~Dekekt~~ Detektiiv Madis leidis ta sealt ja viis koju kaasa, sest ta arvas, et see võib olla tähtis asitõend.

Lõpuks tuli välja, et sinine kollaste triipudega dressipluus oligi tähtis asitõend, sest seal oli teise klassi Markuse nimi peal. Ja Markus sai oma dressipluusi ilusti tagasi.

TRIIP

„Oota, kuule, vaata mulle korraks otsa. Mis on, kas midagi on halvasti?"

Emad tunnevad niisuguse asja kohe ära.

Madis oli terve õhtu kuidagi vaiksem ja tõsisem olnud. Õppis oma õppimised, lehitses oma bussiraamatut. Natuke aega mängis legodega ka, aga juba eemalt oli näha, et ega tal õiget mängutuju ei ole.

Nüüd oli hambapesuaeg käes ja kui ema märkas, et Madis läheb kohe esimese ütlemise peale vannituppa ja hakkabki vaikselt hambaid pesema, siis oli selge, et asi on tõsine. Midagi peab ikka väga korrast ära olema.

„Ei ole midagi halvasti."

„Madis. Kuule. Ma saan ju aru. Sul on mingi mure. Räägi ära, siis läheb kergemaks."

Madis tahtis uuesti öelda, et pole tal halvasti midagi, aga ta ei jõudnud, sest nutt jõudis enne kohale. See nutt oli suur ja sügav ja pikk.

Ema hoidis Madist tükk aega süles ja hakkas alles pika uurimise ja puurimise peale aru saama, mis mure Madist vaevab.

Esimene sõna, millest ema aru sai, oli „pikas". See käis jutust mitu korda läbi ja tähendas ilmselgelt, et Madise mure on tekkinud pikapäevarühmas.

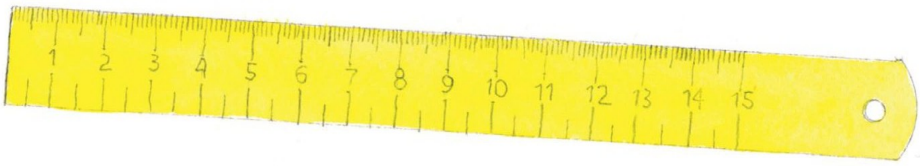
Edasi tulid „suured poisid" ja „teise" – arvatavasti olid asjasse segatud teise klassi poisid. Aga mis nendega siis juhtus?

„Triip." Mis triip? Ema mõtles, et küll oleks hea, kui ta oleks omal ajal õppinud hoopis detektiivindust, mitte õendust, mis on üldiselt väga huvitav eriala, aga millest praegu ei paistnud küll mitte mingit kasu olevat.

Lõpuks aitas ootamine. Madis rahunes tasapisi ja siis sai ema juba palju paremini aru.

Suured teise klassi poisid oli pikapäevarühmas ühe laua alla koopa ehitanud. Koopasse lasti sisse ainult triipkoodiga. Aga Madisel ei olnud ühtegi triipkoodi käepärast ja ta tegi endale ise triipkoodi.

Kusjuures väga ilusasti ja hoolikalt. Muidu ta joonlauda eriti hästi kasutada ei osanud, aga see triip tuli küll täiesti sirge. Aga kui ta tahtis oma triibuga koopasse sisse pääseda, siis need suured teise klassi omad ei lasknud ja hakkasid veel naerma ka.

„Pole midagi, Madisekene. See oli neil lihtsalt niisugune mäng. Sa tee endale ise ka koobas, aga selline, kuhu kõik võivad sisse tulla. Niisugune ilma koodideta."

„Vot ei tee! Või noh, teen jah, aga neid teise klassi omasid ma küll sisse ei lase. Vaat siis on paras neile."

„Olgu siis kasvõi niisugune, peaasi et sa nüüd rahulikult magama saad jääda."

Ja Madis saigi varsti magama jääda. Nohises magusasti hommikuni välja.

Suured teise klassi poisid nohisesid ka oma kodudes üsna rahulikult. Nad ei teadnud veel, et juba järgmisel kevadel sünnib vägev salaselts, mille nimeks pannakse ~~Tektetii Deket~~ Detektiivide Sala-Kool ja mille presidendid on Madis ja Frida. Ja et sellesse salakooli võetakse vastu ainult esimese klassi lapsi. Nii et vaadaku nad ette!

Kui Sala-Kool valmis tehti, siis hakkasid selle liikmed kohe mahajäetud maju uurima.

Ainuüksi Madise ja Frida kooliteel olid neid viis tükki ja enam-vähem kõigis võis vabalt olla toime pandud mõrv.

Aga enne mõrvade uurimist oli seltsile vaja lippu ja hümni.

Lipu joonistas Frida. See oli natuke samasugune nagu Eesti lipp, aga seal oli lisaks veel üks lill ja üks lind. Väga ilus lipp sai.

Hümni tegi Madis. Tähendab, ta hakkas hümni tegema. Ja sai juba poolteist rida täitsa valmis ja need olid ka väga ilusad, aga siis tulid muud tegemised vahele. Noh, ükskord teeb ta selle valmis nagunii, siin pole mingit kahtlust.

Varsti õpivad seltsi liikmed sõrmejälgi võtma ja siis saadakse kõik mõrvarid kätte.

IGAV

Koolitee läks kuidagi vaevaliselt. Nagu oleks igav.

Madis jõudis kooli – oligi igav.

Esimene tund oli matemaatika. Jäägiga lahutamine. Madis ei saanud aru, kellele ja misjaoks seda jääki vaja läheb. Lahutamine on juba isegi tüütu, jääk teeb asja veel palju hullemaks!

Vahetunnis käisid poiste seas ringi mingisugused mõttetud jalkakaardid. Madis ei viitsinud nende poole vaadatagi.

Kekas olid seekord jube igavad tagaajamismängud, tööõpetuses saeti vineerist igavaid ralliautode juppe välja ja puuriti neisse suuresuure ja täiesti mõttetu puuriga kohutavalt nürisid auke. Loodusõpetuses oli nii igav, et Madis tundis, kuidas juuksed kasvavad.

Kodutee oli seekord ka päris tüütu, ehkki Madis sai sõita uue tumerohelise hübriidbussiga,

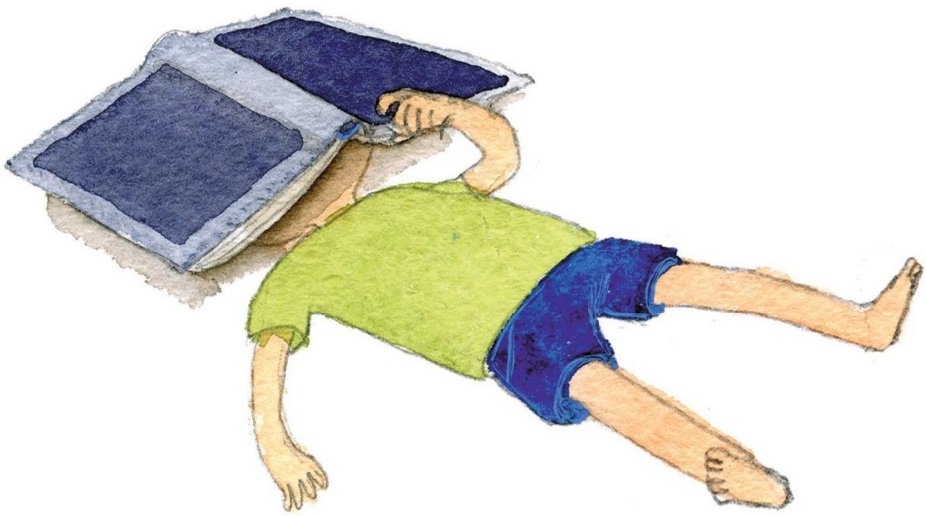

mida nägi linna vahel põhimõtteliselt sama harva nagu metsas karu. Aga temale oli see juba teine kord ja pealegi olid helerohelised kahe kühmu ja lõõtsaga bussid tegelikult ägedamad.

Kodus hakkas meeletu igavus peale kohe, kui Madis uksest sisse astus: Minni põrnitses Madisele igavusest uduse pilguga vastu ja lakkus oma kasukat edasi, just nagu oleks üldse võimalik seda veel puhtamaks saada.

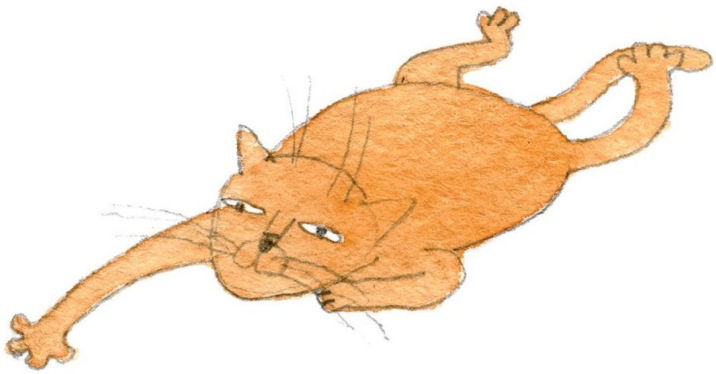
Köögis tiksus ikka seesama vana kell. Madis ohkas ja sõi paar võileiba, ühe singi ja tomatiga, teise juustu ja paprika ja rohelise salatiga. Peale jõi ta vett. No jube tüütu!

Siis hakkas Madis õppima. Ühtegi huvitavat asja muidugi õppida ei olnud. Loodus oli Madisel ammugi selge, seal polnud enam midagi õppida. Emakeelt rääkis ta sünnist saadik täiesti vabalt ja matemaatika oli lihtsalt niiiiiiiiiii harilik.

Hea vähemalt, et sellel päeval trenni ei olnud. Kes see viitsib seda mõttetut palli edasi-tagasi veeretada. Nüri! Parem siis juba kodus passida ja niisama haigutada.

Või kas on ikka parem? Madis seisis tükk aega raamaturiiuli ees, sest lugeda talle väga meeldis.

Ta oli täiesti kindel, et kui ta võtab lihtsalt mõne hea raamatu ja seda natuke loeb, siis hakkab tal endal ka kohe hea. Aga kus sa sellega. Nii kui Madis käe riiuli poole tõstis, nii hakkas igavus lausa kõrvetama ja kõhus kiskus imelikult kokku. Päris valus nagu ei olnud, aga hirmus paha tunne oli küll. Miski nagu vaevas ja rõhus kogu aeg.

Pärast käis Madis terve õhtu mööda korterit ringi, oigas ja halas. Et küll on ikka igav. Natuke ajas naerma ka, aga rohkem ajas ikkagi nutma. Nõudis muudkui, et keegi soovitaks talle midagi, mis ta teha võiks, et igav ei oleks.

Ema tüdines ära, isa tüdines ära, suur õde tüdines ka ära. Suur vend tuli päris hilja trennist koju, aga isegi tema jõudis Madise enne magamaminekut oma hädaldamisega ära tüüdata.

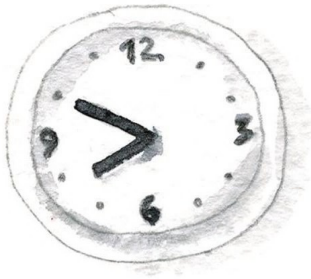
Kell üheksa pesi Madis ennast puhtaks. Üleni. Hambad ka, sest hambad olid tema küljes ja käisid komplekti hulka. See oli vähemalt natuke huvitavam, sest toimus mingi muutus. Kell veerand kümme tõmbas Madis pidžaama selga.

Nüüd oli tal juba nii igav, et isegi uni ei tahtnud peale tulla. Ta viskles ja väänles ja käis veel kolm korda pissil, enne kui udused silmad lõpuks kinni vajusid.

Uni ei olnud õnneks enam üldsegi igav. Uni lihtsalt oli. Madis ei märganudki, mismoodi öö mööda läks.

Hommikul oli Madise ümber kõik teistmoodi. Värvilisem. Iga asi tundus kuidagi eriti huvitav. Isegi kaerahelbepuder oli hoopis isesugune. Ja mismoodi see veel lõhnas!

Madis ise oli ka täitsa teistmoodi, selline imelikult kerge, nagu pärast seda, kui oled haige olnud ja siis esimest päeva tervena tõused.

Seda kerget tunnet polnud tal eriti pikalt aega tunda, sest jälle oli vaja kooli minna. Aga kõhutunne ütles, et täna tuleb hoopis teistsugune päev. Uus ja ilus ja huvitav.

Kingapaelu sidudes jõudis Madis veel selle ära kuulda, et köögikell käis ka kuidagi iseäralikult.

Iga tiks oli kuidagi eriti värske.

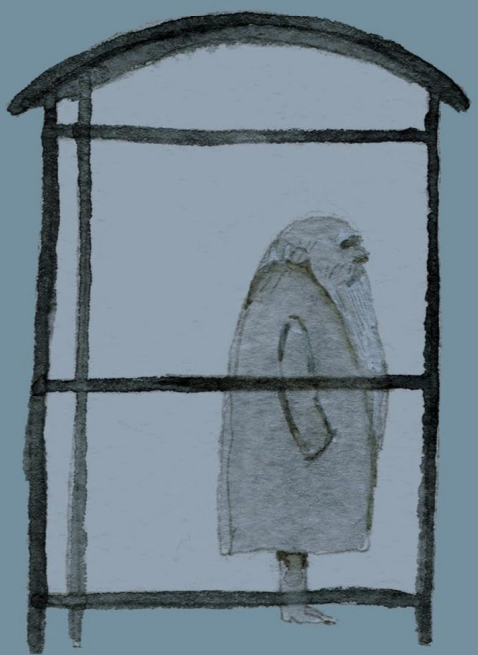

Madisele meeldib hullupööra bussi-peatuste nimede peale mõtelda. Näiteks et mis inimesed seal Rummukõrtsi peatuses elavad ja mis tööd nad teevad ja mis asjad neile meeldivad. Ja millised nad on.

Madisel on oma lemmikud ka. Karjamaa. Nurmenuku. Hallivanamehe. Hämar tee. Sõjamäe. Pidu. Kuristiku. Nuia. Kosmos.

Mõnikord ta kujutab ette, kuidas ta sõidab nuia seljas kosmosest alla ja siis mööda hämarat teed üle sõjamäe. Ta hüppab teisele poole kuristikku ja jõuab hallivanamehe karjamaale, kus kasvavad nurmenukud ja kohe-kohe on algamas vägev pidu.

VÄRVILINE TEISIPÄEV

Teisipäevad olid üleüldse väga toredad päevad, aga see teisipäev oli lausa nii tore, et... Ei oska kohe öeldagi kui tore!

Kõrvalmaja katusel ja suure vahtra ladvas kraaklesid varesed. Tavaliselt Madis neid eriti tähele ei pannud, aga täna pani küll, sest tal tekkis tunne, et ta saab nende jutust aru. Nad vist kaklesid ühe prügikastist leitud prügi pärast. Madis hoidis pöialt ühele eriti läikiva kaelaga varesele.

Kauemaks ei saanud ta kuulama jääda, sest tal oli vaja kooli minna. Pealegi kostis Frida tänavalt mingit väga huvitavat mürinat ja ühed tuled vilkusid seal ka. Sinised tuled.

Madis läks lähemale ja nägi, et just Frida maja ees seisab üks hästi kõrge sõdurite auto. Muidu täitsa tavaline sõjaauto, ainult et legode värvi. Sinise- ja punase- ja rohelise- ja kollase-kirju. Sellest astus välja kekaõpetaja Aivar, kellel olid miskipärast dresside asemel sõjariided seljas.

Need olid ka väga ilusad ja kirjud. Vile asemel rippus tal kaelas pikk nokkel... või see... binokkel.

„Noh, Madis, tee nüüd kähku, muidu läheb jamaks!"

Madis ei saanud aru, mis asja ta peab kiiremini tegema, aga Aivar aitas. Madisele pandi kiiver pähe. Ühte kätte sai ta vägeva pika taskulambi ja teise niisuguse ülivõimsa veepüstoli, millega saab kõik veesõjad ära võita. Madise isa oli ka seal ja sellest tuli Madisel eriti julge tunne peale.

Ja siis nad läksid majja sisse ja leidsid sealt kaks pätti, ühe lühikese ja ühe pika. Ja Frida tuli neile appi ja nad ajasid neid pätte tükk aega mööda koridore ja kortereid taga ja igal pool oli jube kolin ja kuskil läks vist midagi põlema. Ja siis nad võtsid need kaks pätti kinni. Frida võttis ühe ja Madis teise. Hea, et Madisel politseikomplekti käerauad igaks juhuks kotis olid, muidu oleks tõesti võinud jamaks minna.

Pärast seda kiirustasid Madis ja Frida kooli. Nad ei tahtnud lugemistundi hiljaks jääda, sest lugemistund oli jube mõnus tund.

Aga ühe suure tänava ääres nad lihtsalt pidid natukeseks seisma jääma, sest seal oli nii põnev. See tänav oli üleni vett täis. Ta oli nagu jõgi. Autode asemel sõitsid tänavat mööda paadid ja laevad. Päike säras tumeda vee pealt eredasti vastu ja tegi meele kuidagi eriti rõõmsaks.

Kõik oli nii vaikne, sest mitte ühelgi paadil ega laeval ei olnud mootorit.

Ja kõigil inimestel tundus hea tuju olevat, ehkki paadiga sai palju aeglasemalt edasi kui autoga. Aga võib-olla neil polnudki kuhugi kiiret.

Madisel ja Fridal hakkas küll kiire, sest kellaaeg oli juba nii kaugel, et esimene tund pidi kohe algama.

Nad jooksid kooli poole ja nende samm oli kerge. Ja nende jooks oli nii kiire, et majad ja laterna-postid ja inimesed ja terve kirju maailm lihtsalt vuhises ja tuhises neile vastu!

Natuke jäid nad vist ikkagi hiljaks, sest koolimaja oli juba täiesti vaikne. Imelikult pime oli seal ka, vähemalt koridoris. Aga kui nad oma klassi uksest sisse astusid, siis põlesid seal tuled palju eredamalt kui muidu.

Klassi ees seisis Inglise kuninganna, roosa kleit seljas, lilla kübar peas, ja ütles: „Noh, jõudsite ka lõpuks kohale." Mis ta nende klassis tegi? Ja kuidas ta üldse eesti keelt oskas?

Inglise kuninganna ütles veel: „Tere hommikust!" Ta rääkis natuke Madise ema moodi, sellise vaikse ja armsa häälega.

„Tere hommikust! Madis! Kas hakkame tasapisi üles ka tõusma? Nii ilus ilm on täna, päike juba paistab."

Muide, kui Inglise kuninganna sündis, siis tal polnud mitte mingit kübarat peas. Isegi krooni ei olnud. Tal olid ilusad selged silmad ja ta oli hästi armas laps.

Praegu on temaga niisugune lugu, et laps pole ta enam ammu, aga päris armas on ta ikkagi. Selline natuke kaval vanatädikene. Ma vean kihla, et ta suurema osa ajast itsitab, kui keegi ei näe.

HARILIKUD TEISIPÄEVAD

Teisipäev on niisugune kummaline päev, et ta võib isegi päris harilik olla, aga tegelikult on ta ikkagi täitsa isemoodi.

Asi on selles, et teisipäeviti võib kõike juhtuda ja tavaliselt juhtubki. Kusjuures, usu või ära usu, aga tavaliselt juhtub teisipäeviti ainult toredaid asju. Vähemalt Madisega.

Madisel ei ole teisipäeviti trenni ega pillitundi ja see on sellepärast hea, et siis saab pärast kooli kedagi külla kutsuda või ise mõnele sõbrale külla minna. Aga päris tihti läheb Madis teisipäeviti ka üksi koolist koju ja kui nüüd hästi järele mõelda, siis juhtuvad just sellistel kordadel need kõige põnevamad asjad.

Üksi koju minnes leiab Madis alati midagi huvitavat ja kasulikku. Ehkki ega ta tegelikult ei otsi. Kõige paremad asjad leiabki tavaliselt kogemata.

Paari kuuga on Madis juba leidnud kokku nelikümmend kaks senti, lugematu hulga kommi- ja šokolaadipabereid, kolm katkist tulemasinat, ühe helkuri, ühed võtmed (teise klassi Artur oli päris rõõmus, kui ta need tagasi sai), kaks hästi ilusat nööpi, viis kahtlast maja, kusjuures igaühes neist võib olla toime pandud mõrv (aga sellest ma pean sulle kunagi eraldi rääkima, sest see on pikem jutt), mitu uut sõpra (kellega ta küll hiljem pole kokku juhtunud), ühe hõredaks jäänud kammi ja veel palju muidki asju, mis on mul kahjuks juba meelest läinud.

Eelmisel nädalal leidis ta ühe väga kasuliku pulga, millest saaks leiutada ükskõik mida. Madise arvates oleks sellest kõige parem leiutada riidepuu ja seda ta ühel heal päeval kahtlemata teebki.

Mulle tundub, et kõige huvitavamad teetööd, ehitamised ja niisama vahejuhtumid leiavad ka aset just teisipäeviti, sest Madis jõuab sellel päeval tavaliselt eriti hilja koju. Aga vabalt võib ka olla, et teisipäeviti liigub hoopis aeg kiiremini, sest Madis igatahes meelega venitanud küll ei ole. Isegi siis mitte, kui ta ükskord täitsa pimedas koju jõudis. Ema oli juba päris mureliku näoga, aga Madis ise arvas, et ega see aeg tegelikult nii hirmus hiline ka ei ole. Tema lihtsalt vaatles natuke busse ja luges mõned ka üle ja pärast seda tuligi kohe koju.

Madise koolitee läheb hoopis teisest kohast kui lasteaiatee ja tuttavaid tal selle tee peal veel eriti palju ei ole. Sellepärast peab ta mõnikord ka päris võõraste lastega lumesõda mängima või lehtedes sahistama või niisama juttu ajama.

Aga lõpuks jõuab ta alati koju. Ja üldse mitte eriliselt hilja.

Ema ja isa mõtlevad vahel, et teisipäev võiks isegi natuke tavalisem päev olla. Või siis võiks ta olla eriline küll, aga kuidagi niimoodi, et neid toredaid asju juhtuks natuke vähem.

Noh, pole midagi, anname neile andeks. Nad on ju suured inimesed. Nad ei saagi kõigist asjadest aru saada.

Mina arvan, et nende kolme tulemasina eelmised omanikud on kolm venda. Üks on pikk, teine paks ja kolmas lühike, aga pisut ohmakas.

Pikk vend tahtis tulega mängida, aga tuletõrjujad hakkasid teda taga ajama ja ta pillas tulemasina maha.

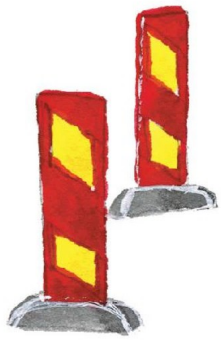
Paks vend tahtis kuulata seda mõnusat krõpsu, mis tulemasinast kuuldavale tuleb, kui sellest pöidlaga üle tõmbad. Aga see krõps ehmatas teda ja ta pillas tulemasina maha.

Lühike, aga pisut ohmakas vend ei tahtnud tulemasinaga midagi teha, talle meeldis lihtsalt pilt, mis selle peale oli trükitud. Aga ta pillas tulemasina kogemata maha ja jäi ühekorraga ilma nii masinast kui ka pildist.

Nii sai Madis endale tervenisti kolm välgumihklit. Need küll ei tööta, aga ägedad on nad ikkagi.

EHMATUS

Frida ei ole vist mitte kunagi nii ehmunud olnud.

See asi algas tegelikult väga toredasti. Frida juhtus pärast kooli koos Mirjamiga bussipeatusse minema. Neil olid nii tähtsad jutud, et Frida läks Mirjamiga tema bussi peale kaasa, sest jutud oli vaja lõpuni rääkida ja ta oskab väga hästi selle-sama bussiga natuke maad tagasi sõita ja siis sealt ühest peatusest koju minna.

Aga jutt ei tahtnud kuidagi ära lõppeda, vaid läks muudkui tähtsamaks ja tähtsamaks ja Frida saatis Mirjami tema kodu juurde ära.

Siis läks Mirjam tuppa ja Frida tahtis bussi-peatusse tagasi minna, aga seda peatust ei olnud enam mitte kusagil. Ta ei saanud enam üldse aru, kuhupoole peaks minema.

Kõik majad olid seal nii suured ja nii ühe-sugused. Ja natuke nagu kurjad. Nagu oleksid tahtnud Fridaga riidlema hakata, et mis sa, võõras laps, siin meie juures teed ja kas sul oma kodu ei olegi ja mine siit ruttu minema, või muidu…

Aga Frida ei jõudnudki rohkem mõelda, et mis siis muidu saab, sest nutt tuli peale.

Siis ta jooksis natuke ja pärast vaatas uuesti ringi, aga ühtegi tuttavat kohta ei paistnud ikka veel.

Üks väike tädi tuli Fridale vastu ja sai vist kohe aru, et Fridal on mure. Ta jäi seisma ja küsiski just seda, et kas Fridal on mingi mure. Frida raputas pead ja tahtis ütelda, et ei ole, aga siis purskas kõik see mure ja hirm korraga tema rinnast välja ja ta rääkis oma suure mure ära. Ja pisike tädi sai läbi Frida nuuksumise tema murest isegi enam-vähem aru.

Ta küsis, kus Frida elab, aga Frida ei osanud vastata, sest paanika ei lasknud. Ta küsis, kas Fridal telefoni ei ole, et saaks emale või isale helistada. Aga telefon oli koju laadima jäänud. Frida hakkas veel hullemini nutma, sest nüüd ei olnud tal veel telefoni ka ja igasugune lootus oli kadunud.

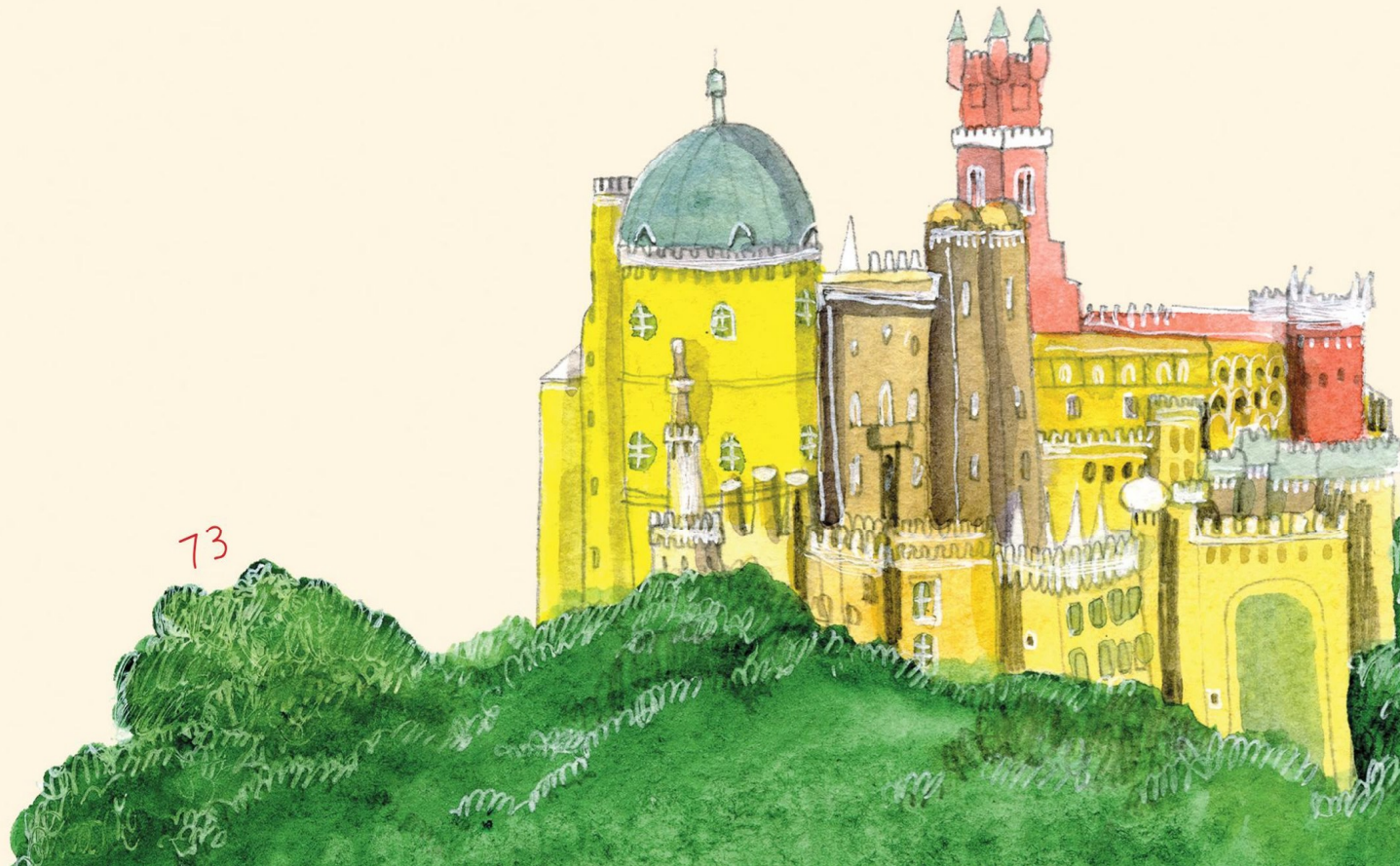
Aga siis äkki märkas Frida, et kaugelt teiselt poolt ajaleheputkat tuleb üks buss lähemale. Ja see oli täitsa õige buss ja ta jooksis bussi poole, kiiresti nagu tuul, ja ta ei jõudnud väikesele tädile rohkem mitte midagi üteldagi, sest et sellest bussist ei tohtinud mingi hinna eest maha jääda. Ja nüüd ta nägi peatust ka ja see oli sealsamas kioski taga.

Buss hakkas liikuma. Frida nägi aknast seda pisikest tädi. Ta lehvitas ja tädi lehvitas vastu.

Nutt jäi nüüd kähku järele. Mõne korra nuuksatas Frida veel ja oligi kõik. Niimoodi, nagu luksuks. Fridal hakkas hea. Kuidagi soe ja selge.

Muide, kas sa oskad arvata,
mis nädalapäev see oli?

Kunagi ammu-ammu, kui Frida oli umbes viieaastane, käis ta koos ema ja isaga ühes võõras välismaa riigis. Selle nimi oli Portugalimaa. Ja siis ükskord seal kõrgel, selle vana kindluse juures tuli talle kole paanika peale. Sest et äkki ei näinud ta ema ega isa enam mitte kusagil ja talle tundus, et... Ei tundunudki midagi, lihtsalt jube hirmus oli olla. Ta hakkas nutma. Aga äkki olid ema ja isa jälle Frida juures. Ema ja isa peavadki vist olema niisugused, kes ilmuvad kasvõi maa alt välja, kui sul neid kõige rohkem vaja läheb. Ja on sinu juures.

TÜDRUKUD JA POISID

Ükskord ammu-ammu, eelmisel talvel, kui Madis oli veel lasteaialaps, juhtus niisugune lugu, et Fridal olid käes sinised kindad. Ja peas oli tal ilusa lillega müts. Tema silmad olid nii soojad, et külma polnud üldse tunda, ehkki kraadiklaas näitas miinus kuus-teist.

Sellel päeval mõtles Madis, et kui ta tõesti peab kunagi naisele minema… noh, et kui ilma mitte kuidagi ei saa… et siis võiks täitsa Frida peale mõtelda. Pealegi oli ema kunagi öelnud, et mees ja naine peavad omavahel head sõbrad olema. Ja seda sa juba tead, et Frida ja Madis olid maailma kõige paremad sõbrad. Nii et.

Oktoobri alguseks ei olnud Frida silmad kriipsuvõrragi külmemaks läinud.

Ja isa oli talle pununud niisuguse patsi, mis oli Madise arvates kõigist patsidest kõige ilusam.

Aga kui nad neljapäeva hommikul kahekesi kooli poole kõndisid, märkas Madis eespool oma klassi poisse. Ta pistis sõnagi lausumata jooksu ja muudkui jooksis ja jooksis nagu pöörane. Ta jõudis poistele järele ja nad läksid üksteist togides ja nügides koos edasi.

Fridal oli imelik tunne. Natuke nagu kurb.

Tegelikult oli Madisel ka imelik tunne, aga ta katsus eriti valju häälega nalja teha ja teistest kõvemini togida ja nügida, et seda tunnet tunda ei oleks. Ja siis eriti ei olnud ka.

Pärast kooli oli klassiõhtu. Söögiks toodi porgandit ja kurki ja mitut sorti küpsiseid. Eriti head olid need suured kaera omad. Joogiks oli morss.

Siis tegi õpetaja viktoriini ja see läks väga hästi, sest kõik võistkonnad said auhinnaks šokolaadi. Osavusmängud olid ka toredad, eriti see lusikaga muna kandmine. Kaks muna läks katki ja need võis pärast ära süüa. Madis sai ühe ja Eugen sai teise.

Edasi läks asi imelikuks. Niipea kui tüdrukud ütlesid, et nemad tahavad silmapilgutamist mängida, pugesid poisid laudade alla peitu. Kihistasid ja sosistasid seal midagi ja välja ei tulnudki, sest järgmiseks algas tants. Ainult Mattias oli nõus tüdrukutega tantsima, aga see oli ka arusaadav, sest tema käib peotantsus ja on sellega harjunud.

Mida need poisid seal laudade all tegid ja miks nad sinna üleüldse ronisid? Seda ei oska tüdrukud tänase päevani välja mõelda. Poisid ise ka ei oska.

Aga muidu on poisid tüdrukutega üsna sarnased. Ühesugused koolilapsed kõik. Niisugused toredad.

Ösel läks Madis jälle kooli. Unenäos. Ja koolis oli asi nii, et tüdrukud istusid ikka oma pinkides nagu ikka, aga poisid pidid olema laudade all. Tunnis ka.

Kõige hullem oli see, kui Madis tahtis matemaatikas vastata. Ta tõstis käe üles ja see oli nii valus!

Kodus pidi ta päevikusse ema ja isa allkirjad küsima, sest seal oli märkus:

SEGAB TUNDI, TAHAB KOGU AEG LAUA ALT VÄLJA TULLA.

KÕIGE PAREM TOIT

Hommikul jõudis Madis ainult pool putru ära süüa. Iga asi võttis hirmus palju aega. Kõigepealt ei leidnud Madis oma koolivesti üles. Isa ka ei leidnud. Ema leidis, aga tema pidi enne otsima hakkamist päris pikalt torisema.

Siis tuli välja, et öö jooksul olid lugemispäevik ja joonlaud kuhugi kadunud. Suure otsimise peale leidis Madis nad sellest kohast, kus ta neid viimati oli kasutanud. Aga pärast kasutamist oli ta nad ometi koolikotti pannud, ausõna!

Järgmiseks ei tahtnud pudruvesi kuidagi keema minna. Lõpuks ta ikka läks, kui isa ühte pliidinuppu keeras. Kui puder lõpuks valmis sai, oli Madisel tegelikult juba aeg kooli minema hakata, nii et pool putru tuli lihtsalt alles jätta.

Söögivahetunnis sai Madis ainult natuke piima juua, sest toiduks oli frikadellisupp – ainukene asi maailmas, mida Madis süüa ei saa. Ta tahaks küll, aga lihtsalt ei saa, sest ükskord ta jäi laste-aias haigeks ja frikadellisupp oli laual ja Madis oksendas.

Viimases tunnis oli kõht juba väga tühi. Aknast tuli ninna isu-äratavat pikapäevatoidu lõhna ja Madisel hakkas suu vett jooksma. Üks tilk kukkus suunurgast vihikusse ja ajas suure hoolega kirjutatud sõna laiali.

Aga siis sai see viimane tund läbi ja Madis läks koos oma klassi poistega jalkat mängima, sest ta tohtis. See asi oli tal ema-isaga juba ammu kokku lepitud.

Madis lõi värava. Tegelikult lõi ta teise veel, aga Joonas hakkas vaidlema, et enne oli aut ja viga ja see teine värav ikkagi ei lugenud. Siis sai mäng läbi ja kõik poisid olid näost punased ja hakkasid koju minema.

Madis jäi koos Karl Markusega veel natukeseks puhkama. Karl Markus võttis kotist karbi. See oli ilusa erkrohelise kaanega ja selle sees oli võileib. Lihtsalt tavaline leivaviil ja natuke võid peal.

Karl Markus sõi ühe poole ja Madis teise. Õues oli soe, päike paistis, ja õhuke võikiht oli leiva sisse sulanud. Madis sõi ja mõtles, et ta ei ole veel kunagi midagi nii head saanud. Ja ta tõesti ei olnudki. Aga see päev ja see tunne jäävad Madisele väga kauaks meelde, selles sa võid kindel olla. Võib-olla jäävad isegi igaveseks.

MAAILMA KÕIGE PAREMA PUDRU RETSEPT

- Hästi palju vett
- Hästi natuke soola
- Hästi natuke piima
- Kaerahelbeid
- Kõvasti rosinaid
- Mingeid pähkleid, näiteks kreeka
- Veel mingeid marju
- Siaseemneid
- Võisilm
- Moosi pole vaja

Kõigepealt tuleb vesi soojaks teha. Mullid peavad tulema. Siis pane järjest kõik asjad sisse. Lase tõmmata (tunde järgi).

VALMIS!

ÕPPIMINE

Mõni vist arvab nüüd, et Madise ja Frida koolis õppima ei peagi. Et ainult üks lõbutsemine käib kogu aeg. Spordipäevad ja salaseltsid ja üleüldse üks suur pidu ja pillerkaar.

Tegelikult on see muidugi vale. Õppima peavad Frida ja Madis päris palju. Mõni päev on asi lausa nii hull, et midagi muud teha ei jõuagi.

See käib umbes niimoodi. Lähed pärast viimast tundi (mis oli õnneks kehaline kasvatus) pikapäevarühma. Heal juhul jõuad õige natukene mängida või sõbraga salajuttu rääkida, aga siis tuleb hakata koduseid töid tegema. Ja just sel hetkel, kui sulle tundub, et nüüd on kõik tehtud ja võib edasi mängida, tuletab õpetaja meelde, et sa pead hoopis pillitundi minema.

No see on muidugi tore ka, sest pillimäng teeb alati tuju heaks. Aga kui täpselt arvestust pidada, siis tuleb pillimäng ikkagi õppimise alla kirja panna.

Õhtul kodus ei ole ju ka mingit vabadust, sest osa asju jäi pikas tegemata ja siis tahab ema veel kõik üle kontrollida, sest tema arust tuleb lapsele õppimise harjumus sisse kasvatada.

Tegelikult see õppimine muidugi eriti raske ei ole. Fridal on küll mõnikord arvutamisega selline lugu, et tal tuleb poole mõtlemise pealt kange hundiratta tegemise isu kallale ja vaat siis võib küll kõik sassi minna. Aga nii enam-vähem paneb ta alati täppi. Näiteks et seitse pluss üheksa on neliteist või seitseteist või midagi sinna kanti.

Inglise keel tuleb Fridal väga hästi välja, sest onu Simbiino õpetas talle ikka päris mitu sõna selgeks, kui ta veel naabermajas elas. Üks neist oli päris rumal sõna, aga seda pole Frida kunagi kõva häälega välja ütelnud, sest ta kardab, et siis jääb paha maik suhu.

Madisele oli inglise keel alguses väga raske. Ta mõtles isegi, et tema sinna inglise keele tundi enam ei lähe, sest mis mõte sellel on, kui inimene aru ei saa, mis talle räägitakse. Aga siis ta ikkagi läks ja nüüd on ta juba nii oskaja, et tegi päris ise terve lause: „Zö boi is häpi." Ja sinna otsa tegi ta kohe teise veel: „Zö Frida is frend." Tegelikult pole see inglise keel nii raske midagi.

Kõige imelikum lugu on emakeelega. See peaks ju igaühel selge olema, sest emakeelt räägitakse enam-vähem sünnist saadik. Aga ikka läheb osa asju valesti.

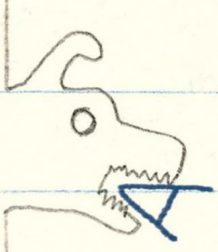
Kõige raskem on emakeeles kirjutada. Nii et teised ka aru saavad, mis sa ütelda tahtsid. Ja et üle äärejoone ei lähe.

Selle äärejoone-asjaga oli lõpuks päris lihtne.

Madis hakkas vihikusse kirjutades ette kujutama, et äärejooned on nagu koerakutsikad, kes tahavad pliiatsiga mängida. Iga kord kui pliiats äärejoonele liiga lähedale satub, hakkab kutsikas sellest kinni ja enam lahti ei lase.

Kutsikatel on nimed ka: Niki ja Naki. Niki on vasakul ja Naki paremal pool. Aga mõnikord vahetavad nad pooled ära ka.

Nikil ja Nakil on hästi teravad hambad, sellepärast on mõnel Madise pliiatsil hambajäljed peal.

NAGU

Laupäeval näidati televiisorist ühte vana aja filmi, kus olid vana aja laevad ja vana aja meremehed. Üks koht oli seal hirmus kurb. Selle koha peal olid ühed vana aja orjad, kellel olid kaela ja käte ja jalgade ümber jämedad rauast ketid ja siis nad pidid veel kogu aeg sõudma. Neil oli niisugune nägu peas, nagu neil valutaks kusagilt.

Kolmapäeva õhtul tuli Fridale see film uuesti meelde, sest tal tekkis niisugune tunne, nagu ta oleks ise see vana aja ori. Kette tal küll ei olnud ja sõuda polnud ka vaja, aga ikkagi. Mõtle ise. Matemaatikas kolm ülesannet, kirjatehnikas seitse rida ja inglise keeles mõlemad salmid pähe…

Madis seda vana aja filmi ei näinud, aga vahel oli tal selline tunne küll, et õhk oleks nagu ära kadunud ja jalg ei taha jala ette käia. Nagu kuu peal. See oli siis, kui ta pidi täitsa üksinda terve klassi ees luuletust lugema.

Käsitöös jälle oli Madisel mõnikord selline tunne, et aeg liigub nii kiiresti nagu mõni ralliauto. Rebimine ja kleepimine ja igasugune muu nikerdamine tõmbas Madise endasse nagu tolmuimeja. Kui tund läbi sai, siis oli kohe kahju pooleli jätta. Fridal see-eest oli käsitöös niisugune tunne, nagu tal oleks kaks vasakut kätt.

Matemaatikas sattus teinekord nii raske ülesanne, et kõigil peale Jasperi läksid pead otsas kärssama. Suitsu küll ei tulnud, aga mingit praginat oleks nagu küll kuulda olnud.

Ükskord oli Frida kerge nagu lind. See oli siis, kui ta spordipäeval kaks ja natuke hüppas. Kaugust. Ja Madis tundis selle lühema ja kiirema jooksu ajal, et talle oleksid nagu rattad alla kasvanud.

Aga kõige parem tunne on Madisel ja Fridal siis, kui nad on koos ja mõni hästi hea sõber on veel ja nad teevad mõnda oma lemmikasja. Näiteks mängivad ukakat või teevad endale puu otsa pesa. Või ehitavad taha aeda onni ja on indiaanlased ja vihma hakkab sadama, aga neil on seal onnis peaaegu kuiv olla ja siis nad kuulavad vihmasabinat ja see on nii ilus. Ja kui siis pärast Madise ema või Frida ema või selle hästi hea sõbra ema kutsub tuppa sööma ja kõht on jube tühi ja söök maitseb hirmus hea. Kohe nii hea, et neile kõigile hakkab tunduma, et see on vist nende uus lemmiksöök.

Vaat siis tunneb Frida, et ta on nagu Frida. Ja Madis, et ta on nagu… Madis!

Frida loeb hea meelega luuletusi ette,
eriti kui need on tema enda tehtud.
Üks on näiteks niisugune:

SINISEST JA PUNASEST
KOKKU TULEB LILLA
KANNIKENE ÕITSEB
AGA KES TEAB MILLAL

LILLAD ON KA KÜLMUND LAPSE HUULED
JA PILVED ÕHTU VAIKSES TUULES

KAUNIS VÄRV ON SEE
MILLEST KÕNELEN MA VEEL
SEE ON KOLLANE

KOLLANE ON SÄRAV PÄIKE TAEVAS
SELLES VÄRVIS POLE ÜLDSE VAEVA
KOLLANE ON VEEL
SUPI PUHAS LEEM

KIRJUMIRJU MAAILM
KOLLANE JA LILLA
TEISED VÄRVID TULEVAD
AGA KES TEAB MILLAL

PÄRIS MÕNUS KOHT

Frida ja Madis on nüüd juba nii kaua koolis käinud, et nad teavad koolist vist küll kõike. Kui koolivahe-ajad välja arvata, sest ühtegi vaheaega neil pole veel olnud. Üks peaks kohe varsti algama.

Aga muidu on nad tõesti vanad olijad. Terve maja on neile tuttav, isegi kõik ülemised korrused, kus käivad ainult suured ja väga suured lapsed. Mõnel on seal isegi habe ees.

Õpetajaid ei karda nad enam ammugi. Või kui, siis ainult seda ümmarguse kõhuga neljanda klassi õpetajat, kes on nii pikk mees, et kui tema nägu tahad näha, siis tuleb sul pea kuklasse ajada. Aga tee seda ettevaatlikult, sest kael on inimesel väga õrn koht.

Oma õpetajat tunnevad nad juba nii hästi, nagu oleksid temaga sünnist saadik iga päev koos olnud. Ta on tegelikult väga tore. Frida tahaks teda järgmisel kevadel oma sünnipäevale kutsuda, aga ta ei tea veel, kas ta julgeb.

Õppimine on Madisel ja Fridal ka selge. Nad õpivad iga päev mõne uue asja selgeks. Eile näiteks õppis Frida, et kaheksa pluss kaheksa on sama mis kaks korda kaheksa. Ja et see teeb kokku umbes kuusteist või seitseteist. Madis jälle õppis kingapaelu siduma. Kui ta palju harjutab, siis ta saab meistriks ja paelad püsivad trenni lõpuni ilusasti kinni.

Eelkooli juntsusid on Fridal ja Madisel naljakas vaadata. Nad tunduvad koolimajas nii pisikesed. Neil on väikesed mõmmidega või kassidega seljakotid ja nad tunduvad kuidagi hirmunud, ehkki neil on alati ema või isa kaasas. Või vanaema või vanaisa.

Vanal olijal läheb neid juntsusid nähes süda soojaks. Isegi kerge lasteaiaigatsus tuleb peale. Aga lasteaeda tagasi ei läheks Frida ega Madis kumbki. Mitte mingi hinna eest. Nad on ikkagi koolilapsed.

Ja kool on päris mõnus koht, kui sellega ära harjuda.

ONGI
KÕIK!

SISUKORD

7 Ilus elu

11 Madis ja Frida

15 Usu või ära usu

18 Seitse

22 Suvi

27 Ootus

32 Kooli, lõpuks ometi!

38 Uus uus sõber

41 Uus pinginaaber

44 Spordipäev

49 Triip
53 Igav
59 Värviline teisipäev
65 Harilikud teisipäevad
70 Ehmatus
74 Tüdrukud ja poisid
78 Kõige parem toit
82 Õppimine
86 Nagu
90 Päris mõnus koht

Kool võib tunduda kauge ja võõras, kui oled veel pisike lasteaialaps. Aga kui oled juba suur koolimineja laps, siis tuleb kool iga päevaga järjest lähemale, kuni lõpuks sa oledki päris koolilaps valmis. Seal koolis juhtub igasuguseid asju ja kõik on seal täiesti uus ja mõni asi võib hirmutav ka olla. Aga tegelikult on kool päris mõnus koht, kui sellega ära harjuda.

